

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Erstatning for uforskyldt Baretægtsfængsel.

Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 17.

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Min: Jeg havde tænkt mig noget udførlig at udtale mig om et Spørgsmaal, som jeg anser for at være af overordentlig stor Betydning for vor Retspleie, nemlig den Maade, hvorpaa Baretægtsfængsel bringes til Anvendelse her i Landet, hvortil der jo kunde være Anledning efter det foreliggende Lovforslag. Thinget er imidlertid saa lidet talrig repræsenteret, og jeg har en Følelse af, at der er et Ønske til Stede om, at dette Møde ikke skal trække for længe ud, og jeg vil derfor hellere udsætte at komme med den af mig paatænkte Udtalelse til et mere belejligt Tidspunkt. Jeg skal derfor blot indskrænke mig til at gjøre nogle enkelte Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, idet jeg vil anbefale disse Bemærkninger til Overveielse af det Udvalg, som jeg antager vil faae med denne Sag at bestille, og som jo muligvis kunde tænkes at ville benytte Juleferien til at behandle denne Sag. Jeg tænker mig, at der ikke er Noget, der ikke i højeste Grad har Sympathi med den Sætning, som udtrykkes i Overkriften til Lovforslaget, nemlig at der skal gives Erstatning for uforskyldt Baretægtsfængsel, hvorimod jeg vel kan forestille mig, at der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt denne Regel i Lovforslaget bringes til Anvendelse i tilstrækkelig Grad. Jeg tror at vide, at der er Mange, der mene, at man burde gaa langt videre i at tildele Erstatning for uforskyldt Baretægtsfængsel, end Lovforslaget er gaaet. Jeg kan i den Anledning ikke andet end udtale som min Anskuelse, at forskellige vægtige Hensyn, som jeg dog i dette Dieblit ikke skal komme nærmere ind paa, afgjort tale imod at opstille Sætningen saaledes, at der skulde gives Erstatning for Baretægtsfængsel i alle de Tilfælde, hvor den Person, som har været underkastet Baretægtsfængsel, ved endelig Dom maatte blive frifunden. Det forekommer mig at være klart, at for at der kan være Spørgsmaal om Tilfendelse af Erstatning, maa der udkræves noget Mere, der maa foreligge Noget, som taler overveieende, for ikke at sige afgjørende for, at der er gjort den Paagjældende en Uret ved, at han har været hensat i Baretægtsfængsel.

Dette udelukker imidlertid ikke, at man ogsaa efter min Mening kunde og burde gaae noget videre end Lovforslaget, og dette i dobbelt Henseende. For det Første forekommer det mig, at der ikke er tilstrækkelig Føie til at indskrænke Erstatningen til det Tilfælde, at det er godtgjort, altsaa positivt godtgjort, at den Paagjældende ikke har begaaet den ham paagjældende Gjerning, eller naar den mod ham reiste Mistanke er ganske fjernet. Der forekommer mig at være Tilfælde, hvor man endogsaa, uden at den Paagjældende bliver frifunden, maa erkjende, at der er sket en Uret derved, at han overhovedet er bleven underkastet Baretægtsfængsel. Jeg sigter naturligvis til de Tilfælde, hvori der ifølge Grundloven overhovedet ikke maa anvendes Baretægtsfængsel; thi i saadanne Tilfælde er der sket Uret mod den Paagjældende, naar han er bleven sat i Baretægtsfængsel, selv om det maatte befindes, at han overhovedet har gjort sig skyldig i en Forbrydelse eller Forseelse og særlig den Forbrydelse eller Forseelse, hvorfors han er sigtet, og hvorfors han med Urette er bleven underkastet Baretægtsfængsel. Jeg mener fremdeles, at den Omstændighed, at vedkommende Forhørsdommer maatte have feilet i den juridiske Karakteriseringen af det Forhold, hvorfors den paagjældende sigtede underkastes Baretægtsfængsel, heller ikke kan besjoe til at nægte den Paagjældende Erstatning for et Baretægtsfængsel, der maa siges at være ubesjoeit, for saavidt det Forhold, hvorfors Undersøgelsen er indledet mod ham, ikke er af den Bestaafenhed, at det burde kunne føre til Baretægtsfængsel i Medfør af Grundloven. Dette forekommer mig at være uimodsigeligt. Vil man sige, at det ikke forekommer i Praxis, at Personer underkastes Baretægtsfængsel i saadanne Tilfælde som det, hvortil jeg har henvist, vil jeg dertil sige, at det er en Feiltagelse; det sker virkelig. — Det andet Punkt, jeg vil henlede Opmaerksomheden paa, er Lovforslagets § 2. Der er af Forslagsstilleren i det andet Thing, som jeg antager væsentligt for at imødekomme en Udtalelse, som foresaa i forrige Samling af det Udvalg, som havde behandlet Sagen her i Folkethinget, gjort en Tilføielse, tilføjet et andet Punktum, som skulde gaa ud paa, at Ret til Erstatning dog ikke ubetinget skulde bortfalde, fordi den Paagjældende ved sit eget Forhold havde givet Anledning til Fængslingen. Dette Punktum blev imidlertid ved anden Behandling i det andet Thing udeladt, men det forekommer mig, at de Grunde, som bleve anførte for en saadan Udeladelse, ere meget lidet betydnende. Naar man har villet gjøre gjældende, at man kunde risikere, at en Person skulde med Villie